

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Sędziowie: SSO Anna Judejko

SSO Sławomir Olejnik (spr.)

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Nowym Tomyżu – Tomasza Jasińskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2017 r.

w sprawie skazanego **S. M.**

o wydanie wyroku łącznego

apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Nowym Tomyżu

z dnia 7 października 2016 roku, sygn. akt II K 172/16

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. zwalnia skazanego od zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sławomir Olejnik Małgorzata Susmaga Anny Judejko

UZASADNIENIE

S. M. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. S#du Rejonowego w Nowym Tomyżu z dnia 17.09.2004r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 316/04 – za czyny z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk – popełnione w nocy z 28 na 29 maja 2004r. na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 3, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Nowym Tomyżu z 01.02.2006r. w sprawie o sygn. akt II Ko 558/05;

II. S#du Rejonowego w Nowym Tomyżu z dnia 05.10.2004r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 343/04 – za czyny z art. 291 § 1 kk – popełnione w lutym 2004r. oraz w kwietniu 2004r. na karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 3, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Nowym Tomyżu z 01.02.2006r. w sprawie o sygn. akt II Ko 559/05;

III. S#du Rejonowego w Nowym Tomyżu z dnia 30.11.2004r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 413/04 – za czyny z art. 289 § 2 kk, art. 160 § 1 kk, art. 279 § 1 kk i art. 289 § 2 kk – popełnione w dniach 27/28.06.2004r., 12/13.04.2004r., IV.2004r., V.2004r., VI.2004r. na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem

jej wykonania na okres lat 4, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z 01.02.2006r. w sprawie o sygn. akt II Ko 560/05;

IV. S#du Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 15.12.2004r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 503/04 – za czyn z art. 278 § 1 kk w związku z art. 12 kk – popełniony w okresie od października do grudnia 2003r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 4, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z 18.07.2005r. w sprawie o sygn. akt II Ko 266/05;

V. S#du Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 08.06.2005r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 42/05 – za czyny z art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk oraz z art. 289 § 2 kk i art. 178a § 1 kk – popełnione w dniu 01.01.2005r. na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. S#du Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 12.10.2005r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 432/05 – za czyny z art. 13 § 1 kk w związku z art. 289 § 1 kk oraz art. 289 § 1 kk – popełnione w dniu 29.05.2005r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 31.08.2006r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 188/06 połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami S # du Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 17.09.2004r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 316/04, S # du Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 05.10.2004r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 343/04, S # du Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 30.11.2004r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 413/04 i S # du Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 15.12.2004r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 503/04 i wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 8.06.2005r. w sprawie o sygn. akt II K 42/05 i Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 12.10.2005r. o sygn. akt II K 432/05 i wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności; a następnie skazanego prawomocnie wyrokami;

VII. Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 30.11.2009r., wydanym w sprawie o sygn. akt III K 1015/09 – za czyn z art. 242 § 2 kk, popełniony w dniu 8.03.2009r., na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 03.12.2010r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 698/10 za czyn z art. 190 § 1 kk, popełniony w dniu 14.10.2010r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 5, dozór kuratora, obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 1.12.2011r. w sprawie o sygn. akt II Ko 717/11;

IX. Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 07.10.2011r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 504/11 za:

a. czyn z art. 279 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniach 16-17.07.2011r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

b. czyn z art. 288 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 16-17.07.2011r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono w karę łączną 1 roku pozbawienia wolności;

X. Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 29.11.2011r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 717/11 za:

a. czyn z art. 279 § 1 kk w związku z art. 288 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 12 kk, popełniony w okresie 7 – 9.09.2011r., na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

b. czyn z art. 278 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, popełniony w okresie od 2 – 6.09. 2011r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

c. czyn z art. 178a § 2 kk, popełniony w dniu 21.08.2011r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności połączone w karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 28.06.2012r. o sygn. akt II K 249/12 połączone skazanemu kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu o sygn. akt II K 504/11 i II K 717/11 i wymierzono karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności; a następnie skazanego prawomocnie wyrokami:

XI. Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 9.11.2015r. o sygn. akt II K 608/15, za czyn z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w okresie 14.07.2015r. – 15.07.2015r., na karę 2 lat pozbawienia wolności;

XII. Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 13.01.2016r. o sygn. akt II K 761/15, za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 30.10.2015r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 27.01.2016r. o sygn. akt II K 747/15, za:

a. czyn z art. 289 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 29.06.2015r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

b. czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, popełniony w dniu 02.08.2015r., na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności zostały połączone w karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

XIV. Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 29.04.2016r. w sprawie o sygn. II K 61/16, za:

a. czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 2 kk popełniony w okresie od 29 do 30 grudnia 2015r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b. czyn z art. 178a § 1 i 4 kk popełniony w dniu 30.12.2015r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

c. czyn z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 2 kk popełniony w okresie od 30 do 31 grudnia 2015r., na karę 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności połączone zostały w karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania do sprawy od 30 do 31 grudnia 2015r.;

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt II K 172/16, na podstawie art. 85 § 1-3 k.k., art. 85a kk i art. 86 § 1 kk połączone kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami wymienionymi w punktach XI i XII oraz kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami wymienionymi w punktach XIII oraz XIV i wymierzono S. M. karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, stwierdzając, że w pozostałym zakresie wymienione wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu.

Z kolei na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres odbywania przez niego kary w sprawie Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu o sygn. akt II K 608/15 oraz okres zatrzymania do sprawy II K 61/16 Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu od 30 do 31 grudnia 2015r.

Natomiast na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzono postępowanie w zakresie objęcia karą łączną kar orzeczonych wyrokami wymienionymi w punktach I-X.

Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 17 ust. 5 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. nr 1801), zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. K. kwotę 295,20 zł brutto, tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną skazanemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją obrońcy skazanego (k. 61-63).

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Apelacja obrońcy nie mogła zostać uwzględniona.

W pierwszej kolejności, dla oczyszczenia przedpola dla dalszych rozważań, należy wskazać, iż ustawą z dnia z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.), z dniem 1.07.2015r doszło do nowelizacji przepisów ustawy Kodeks karny regulujących kwestię kary łącznej a tym samym i wyroku łącznego, a następnie ustawą z dnia 11.03.2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 1 kwietnia 2016 r.) do zmiany tej materii z dniem 15.04.2016r.

W myśl art. 19 ust.1 ww. ustawy z dnia 20.02.2015 r. przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (tj. zawartych w ustawie Kodeks karny przepisów dotyczących zbiegu przestępstw oraz łączenia kar i środków karnych – przyp. SO), w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy. Ów warunek pozwalający na stosowanie wspomnianych przepisów w ich nowym brzmieniu został spełniony, bowiem część wyroków skazujących zapadło wobec S. M. po dniu 1.07.2015r. Wobec tego, rozważając kwestię wyroku łącznego należy kierować się regułami wynikającymi z przepisów w ich brzmieniu po dniu 1.07.2015r. I przepisy w takim brzmieniu Sąd Okręgowy ma na względzie czyniąc dalsze rozważania.

Przystępując do analizy badanej kwestii należy przypomnieć, że w myśl art. 569 k.p.k. (w brzmieniu po dniu 1.07.2015 r.) jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. W razie spełnienia tych przesłanek sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa (art. 85 k.k. w brzmieniu po 1.07.2015r).

W świetle powyższego oczywistym jest, że możliwym było orzeczenie kary łącznej pobawienia wolności i kary grzywny obejmującej wszystkie kary wymierzone wobec skazanego we wskazanych jednostkowych orzeczeniach.

Rozstrzygnięcie Sądu I instancji co do możliwości wymierzenia kary/kar łącznych jest zatem jak najbardziej prawidłowe. Materia ta nie była zresztą kwestionowana przez apelującego.

Przechodząc natomiast do kwestii związanych z wymiarem kary należy pamiętać, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji o karze może ulec zmianie lub uchyleniu jedynie wówczas, kiedy stwierdzone zostanie, iż orzeczona kara nosi cechy rażąco niewspółmiernej reakcji karnej, czy to w aspekcie jej surowości czy też łagodności. „Niewspółmierność kary” jest pojęciem o charakterze ocennym, a żaden przepis kodeksu postępowania karnego nie definiuje granic współmierności. Jedynymi ustawowymi wyznacznikami kary, których przekroczyć nie można, są przepisy części szczególnej kodeksu karnego, a także przepisy jego części ogólnej określające zasady wymiaru kary. Dodać przy tym należy, iż orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego sąd winien również uwzględnić reguły określające owo postępowanie, a zwłaszcza okoliczności wskazane w art. 571 kodeksu postępowania karnego.

Innymi zatem słowy, zaskarżone orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w zakresie orzeczonej kary w razie dostrzeżenia rażącego naruszenia reguł jej wymiaru. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd,

zgodnie z którym, za rażąco niewspółmierną uznać należy karę, która – choć mieści się w granicach przewidzianych przez ustawodawcę – nie uwzględnia wszystkich dyrektyw wymiaru kary i jako taka jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Kluczowym jest zatem stwierdzenie, czy w sprawie wystąpiły okoliczności, których Sąd I instancji kształtując wymiar kary nie wziął pod uwagę, lub też, czy ustalone przez tenże Sąd okoliczności mają takie znaczenie i wagę, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym.

Kreując wymiar kary łącznej sąd przede wszystkim winien rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2002 r., II KK 270/02). Ponadto sąd powinien dokonać oceny okoliczności, jakie zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków i zdecydować, czy okoliczności te przemawiają na korzyść skazanego, czy ich charakter jest zdecydowanie odmienny. Należy również pamiętać, że przy wymiarze kary łącznej nie bierze się pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kar za poszczególne przestępstwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 13 lipca 1995 roku, II AkR 184/95, publ. Prok. i Pr. Z 1996r., z. 2-3, poz. 16; wyrok Sądu Najwyższego z 25 października 1983 roku IV KR 213/83, publ. OSNKW 1984, z. 5-6, poz. 65).

Z istoty instytucji kary łącznej wynika też, że kara ta może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji (pochłonięcia przez karę najsurowszą pozostałych kar), zasady kumulacji (zsumowania kar jednostkowych) lub zasady asperacji, to jest pośredniej pomiędzy absorpcją a kumulacją.

Popelnienie kilku przestępstw powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary (wg zasady pełnej absorpcji) prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych niż to za które orzeczono karę najsurowszą. Zatem całkowitą zasadę absorpcji stosować winno się wyjątkowo albo wtedy gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008 r., II AKa 129/08, LEX nr 466456).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, uwzględniając wspomniane wyroki należy stwierdzić, iż Sąd I instancji nie tylko, że prawidłowo ustalił, które kary orzeczone wobec skazanego mogą zostać objęte karą łączną ale też trafnie ustalił istotne okoliczności wpływające na wymiar tejże kary łącznej (kar łącznych) i właściwie ukształtował w wyroku łącznym sam wymiar tej kary (kar), słusznie uznając, że brak podstaw do zastosowania przy jej wymiarze zasady pełnej absorpcji.

Zgodnie z regułami wymiaru kary łącznej można ją było określić w przedziale od najwyższej z wymierzonych skazanemu kar jednostkowych pozbawienia wolności do sumy wymierzonych skazanemu kar.

Wbrew wywodom skarżących, oceniając orzeczenie Sądu I instancji w przedmiocie rozmiaru wymierzonych skazanemu kar łącznych należy stwierdzić, iż ukształtowany przez sąd rozstrzygający na poziomie 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymiar orzeczonej wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności w stopniu właściwym uwzględnia okoliczności mające wpływ na jej wymiar, a argumenty przytoczone na poparcie tak wyartykułowanego stanowiska zasługują na całkowitą aprobatę.

Podniesiony w apelacji argument o konieczności zastosowania zasady pełnej absorpcji ze względu na postawę skazanego nie mógł spowodować zmiany wysokości kar orzeczonych w wyroku łącznym.

Trudno jednak bezrefleksyjnie przyjąć za obrońcą, iż skazany wykazuje krytycyzm wobec popełnionych przestępstw – jak wynika z opinii jednostki penitencjarnej w której skazany odbywa karę, ów krytyczny stosunek do przestępczych zachowań nie jest wyjątkowy, sam skazany zaś popełniał kolejne przestępstwa podobne, mimo wcześniejszego skazania i pełnej świadomości naganności swego działania. Okoliczności te – jakkolwiek nie umniejszają pewnych

pozytywnych aspektów funkcjonowania skazanego w warunkach izolacji – nie mogą pozostać niezauważone, zwłaszcza w kontekście wyraźnego akcentowania przez apelującego czynników dotyczących zachowania skazanego.

Właściwa postawa S. M. podczas wykonywania kary pozbawienia wolności, a nawet zachowania wyróżniające pozytywnie skazanego, nie mogą jednak usuwać w cień wszystkich pozostałych okoliczności istotnych dla określenia wymiaru kary łącznej.

Wprawdzie można mówić o pewnej bliskości czasowej pomiędzy przestępstwami objętymi wyrokami jednostkowymi i - zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem Sądu Najwyższego - bliskość taka powinna skłaniać Sąd do stosowania zasady zbliżonej do pełnej absorpcji, nie nakłada ona jednak na Sąd takowego obowiązku. Bezkrytyczne zaakceptowanie takiego toku myślenia doprowadziłoby do niczym nieuzasadnionych uproszczeń, do kuriozalnej sytuacji w której opłacalne stałoby się popełnianie jak największej liczby przestępstw byle tylko w krótkich odstępach czasu, gdyż kara i tak ostatecznie byłaby wykonana tylko za jedno z nich.

Jeżeli zaś chodzi o rodzaj naruszonego dobra, to przypisane wyrokami jednostkowymi przestępstwa skierowane są częściowo przeciwko odrębnym dobrom prawnie chronionym.

Trudno też mówić, by kary orzeczone w poszczególnych sprawach miały wymiar symboliczny, nieznaczny, w żaden sposób nie rzutujący na wymiar potencjalnej kary łącznej.

Zgodzić należy się zatem z Sądem Rejonowym, że występujące w przedmiotowej sprawie okoliczności (dostrzeżone przez tenże Sąd – jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku łącznego), przemawiają za zastosowaniem zasady asperacji a nie – jak chce tego obrońca - zasadą absorpcji.

Stwierdzić należy, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem przestępczej działalności sprawcy w okresie czasu objętym skazaniem.

Sąd Rejonowy słusznie wziął pod uwagę wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Należy bowiem pamiętać, iż zgodnie z poglądem wyrażonym w judykaturze „popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji” (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, Prok.i Pr.-wkł. 2001/2/2).

Obecne zachowanie skazanego oraz chęć zmiany swojego życia, tak akcentowane przez obrońcę, nie może stanowić kluczowego i przesądzającego czynnika skutkującego uznaniem niezasadności stanowiska Sądu I instancji i w konsekwencji – jego zmianą.

Podkreślić przy tym należy, iż z akt niniejszej sprawy nie wynika, iżby po wydaniu wobec skarżącego wyroków skazujących zaistniały okoliczności (inne niż wynikające ze wspomnianej opinii z zakładu karnego i pozytywnego postępowania skazanego), które przemawiałyby w szczególny sposób na jego korzyść. Z pewnością natomiast właściwa postawa skazanego ułatwi mu skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Powyzsze ustalenia, zdaniem Sądu Okręgowego przekonują o tym, że wymierzenie skazanemu kary łącznej w innym niż orzeczonym wymiarze nie będzie w dostatecznym stopniu uwzględniało dyrektyw karania obowiązujących przy wymierzaniu kary łącznej.

W zaistniałej zatem w niniejszej sprawie sytuacji, kiedy sąd wymierzając karę łączną, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, zatem, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się pogodzić z wymaganiami wynikającymi z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary nie można mówić o „rażącej niewspółmierności” teź kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Nie można w szczególności stwierdzić, aby poprzez takie a nie inne

ukształtowanie kar łącznych doszło do naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar, aby kary łączne w takowym wymiarze były zbyt surowe.

Podsumowując powyższe należy zatem uznać, iż przedstawione przez apelującego argumenty kwestionujące słuszność zaskarżonego wyroku łącznego są całkowicie bezpodstawne.

W takim stanie rzeczy Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy skazanego, zatem zaskarżony werdykt Sądu I instancji – jako słuszny – w całym zakresie podlegał usankcjonowaniu natomiast wspomniane apelacje należało uznać za bezzasadne.

W konsekwencji, jak już wskazano powyżej, nie dopatrując się żadnych podstaw do dokonania jakiegokolwiek zmiany zaskarżonego wyroku łącznego czy też jego uchylecia, utrzymano go w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 k.p.k. zwolniono skazanego w całości od poniesienia kosztów postępowania odwoławczego albowiem przemawiały za tym względy słuszności i przekonanie Sądu, że w ustalonej jego sytuacji materialnej, nie posiadając stałych dochodów ani też istotnych składników majątku ruchomego lub nieruchomości, skazany faktycznie nie jest w stanie ponieść tych ciężarów bez uszczerbku w zaspokojeniu istotnych życiowych potrzeb.

Sławomir Olejnik Małgorzata Susmaga Anna Judejko